

— Какъ стоишь та приказвашъ работи които не си ставали? — Отъ Бога да намътришь. — Отъ Бога да намътришь, ама не съмъ баща на туй дѣте. — Иде ми да полудѣжъ. — Аслаж си лудъ. — Та не помнишь ли, бре чловѣче Божій, миналото? — Помнѣхъ че си была едно врѣме слугиня въ къщата ми, и нищо друго не знаѣхъ, нито щѣхъ да знамъ. — Нищо ли не знаешъ? — Нищичко нито знамъ нито искамъ да знамъ. — О, Боже мой! Боже мой! — Защо призовавашъ името Божіе въ работи които не струватъ ни да ся споменувать? — Не струватъ ни да ся споменувать ли? Ахъ безбожнико! призовавамъ за свидѣтель Вышняго и великото Бога че ты си баща на дѣтето ми. И ты бѣлишь ли го?

И горката жена плачеше.

— Ты казвашъ, господже, но азъ нищо не знаѣхъ. Найстинѣхъ адаждаисвамъ тя; и най подиръ, при всичкоко си утѣшеніе могѣхъ да направѣхъ нѣщо за тебе. — Като какво? — Да ти дамъ нѣкоѣхъ парѣхъ да си видишь харчѣтъ за нѣкой день. — А че за каквѣхъ мя вземашь ты, за просекынѣхъ ли или за майкѣхъ на дѣтето ти? — Вземамъ тя като една сиромашкиня жена, която си шетала нѣкога въ къщата ми, жалѣхъ тя за злочестивѣхъ ти и казвамъ да ти помогна съ малко пары. — Не, господине, искамъ да ми дадешъ удовлетвореніе. — За какво? — За каквото ты знаешъ. Но си ты чловѣкъ който ся подигравашъ и съ вѣрѣхъ и съ Бога и съ съветѣхъ и съ съ всичко; като ся отричашъ отъ рожбѣхъ си. — Ама азъ нѣмамъ дѣте. Това е сега въпросътъ. — Нѣмашь дѣте ли? Господъ да тя сѣди тебе. — Казахъ ти нека мя сѣди. Но сега защото не е настѣжало Второ Тришествіе, стори добръ да си идешъ сбогомъ и да мя оставишь спокойнѣхъ. — Чловѣче (подкачи пакъ съ черно забулената жена и съ по сладкъ гласъ) ела на себе си, примисли че си старъ чловѣкъ, примисли че